

Recept z přehlídky: Houbové kyselo s mlékem

(pro 4 osoby) 1/2 kg čerstvých hub (i více), 2 lžíce hladké mouky, kmín, sůl, máslo, ocet, 2 - 3 vajíčka, 3/4 l mléka, brambory na loupáčku

Nakrájené čerstvé houby opláchneme a dáme do hrnce, osolíme, okmínujeme a necháme dusit. Podušené houby zalijeme mlékem s rozkvedlanou moukou a necháme za občasného míchání na mírném ohni povařit. Zatím na pánvi na kousku másla pěkně dotuha usmažíme vajíčka (osolená a rozšlehaná), která přidáme do hotové polévky. Nakonec přikyselíme octem, každý podle chuti až na talíři. Ke kyselu se jídají ve slupce uvařené a oloupané brambory.

úterý 16. října 2007		
kdy	co	kde
9:00	Čarovná rybí kostička	velký sál
0:00		
0:00	Aš	
9:30	seminář	malý sál
10:45	Čarovná rybí kostička	velký sál
0:00		
0:00	Aš	
11:00	přípravný výbor	klubovna
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:30	loučení Velké Opatovice	malý sál
14:00	příjezd Němčice nad Hanou	MÚ
14:30	vítání Němčice nad Hanou	MÚ
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Němčice nad Hanou	před divadlem
19:30	Dva	velký sál
20:00		
20:30	Veverská Bítýška	
21:30	seminář KDP	půdička
22:00	zasedání poroty	kuřárna
22:30	společenský večer	hasičovna

Větrník, zpravodaj XXXVIII. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal. Tisk H&H Servis. Náklad 200 ks. Cena 6 Kč.

Právě čtete

číslo 4.

VĚTRNÍK

Ročník XXXVIII.

Pondělí 15. října 2007



Dnes		
kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
11:00	přípravný výbor	klubovna
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:00	příjezd Aš	
13:00	příjezd Veverská Bítýška	
13:30	loučení Městečko Tmávka	malý sál
14:30	vítání Aš	MÚ
14:30	vítání Veverská Bítýška	MÚ
15:00	vítání Aš	před divadlem
15:00	vítání Veverská Bítýška	před divadlem
16:00	Dámský křejčí	velký sál
16:30		
17:00	Velké Opatovice	
19:30	Dámský křejčí	velký sál
20:00		
20:30	Velké Opatovice	
21:30	seminář KDP	půdička
22:00	zasedání poroty	kuřárna
22:00	společenský večer	hasičovna

Recenze

Na správné adrese

Divadelní soubor Městečko Tr-



návka uvedl komedii Marca Camolettiho (1923 – 2003), narozeného ve švýcarské Ženevě, který ale prožil většinu svého života v Paříži a uměleckou krví je také nejbližší francouzské pikantní hravé mentalitě. Původně se věnoval malířství, ale když mu obchodník s obrazy ukradl všechna jeho díla, obrátil se k povolání, kterým se proslavil už jeho dědeček, k povolání dramatika. Začal psát na konci padesátých let. Byl inscenován v pětapadesáti zemích a jenom v Paříži dosáhlo osmnáct jeho her asi dvou tisíc představení. On sám se hrdě označuje za autora bulvárních komedií. Inscenoval je ve vlastním divadle a ve vlastní režii. V jeho hrách nejde ani o společenskokritické soudy, ani o sondy do lidských osudů. Cílem je bavit a probouzet

smích, a to obratně vybudovanou situační komikou, nosnou dramatickou zápletkou a slovním vtípem. Komedii Na správné adrese napsal v roce 1966 a velmi brzy se počtem repríz zařadila mezi Camolettiho nejhranější tituly (jen v Paříži dosáhla asi sedmácti tisíc vyprodaných repríz). Nejde o klasický model komedie, kde malé příčiny způsobují díky zalhání velké následky. Humor komedie Na správné adrese je postaven na nedoro-

zumění, které je umně dramaticky zkomponováno. Čtyři inzeráty s diametrálně odlišným zacílením poslané z jedné adresy



Partneři XXXVIII. národní přehlídky venkovských divadelních souborů
Krakonošova divadelního podzimu



Tomáš Prosecký
Ořechov u Brna



Slovo muže z půdy

„Máte problém s představením? Jste jím nadšeni, či naopak roztrpčeni? Potřebujete-li si vyřešit podobné pocity, přijďte na půdičku!“ provedl drobnou propagandu svého „půdičkového“ ponocování režisér Rudolf Felzman, lektor semináře KDP.

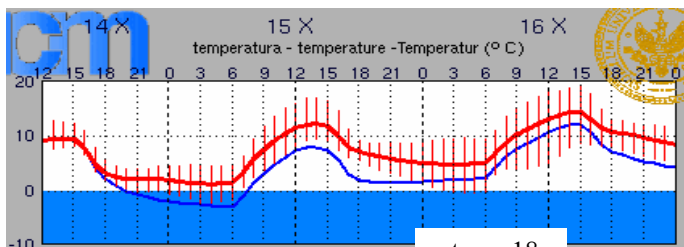
„I my jsme hovořili o podobných problémech, které našli na představení členové odborné poroty,“ řekl. „Kladli jsme si otázku – má smysl hrát na divadle detektivku? Upozorňuji, že v žádném případě inscenace nehodnotíme,“ vysvětlil způsob práce svých seminaristů a pokračoval: „Nehodnotíme, ale na konci semináře jej oznámujeme. Každý si však důvod udělení své známky musí patřičně zdůvodnit.“

(jn)

Světlo a zvuk v rukou tvůrců divadelního představení

Publikace autorů Pavla Hurycha, Jaroslava Vondrušky ml. a Rudolfa

Předpověď počasí na pondělí:



strana 18

Felzmana je určena především začínajícím divadelním technikům, převážně ochotnickým. Mnohé nápady nebo postřehy v ní však najde i zkušený technik. Je rozdělena do čtyř základních částí – světlo, zvuk, „udělej si sám“ a bezpečnost.

První oddíl seznamuje čtenáře s historickým vývojem divadelního osvětlování a prostředků k tomu používaných, s prostředky používanými dnes a jejich kategorizací, dále pak se způsoby svícení hracích prostorů základních i specifických, svícením denních a ročních období a nakonec i s technikami černého divadla.

V části o zvuku se čtenář seznámí s jednotlivými prvky elektroakustického řetězce, s používaným názvoslovím, činnostmi zvukaře a rozdělením zvuků. Nechybí ani kapitola o vlastnostech lidského ucha.

Opravami a úpravami starých světlometů (reflektorů) a možností výroby světelné aparatury svépomocí se zabývá samostatná kapitola. Bezpečnosti a bezpečnostním předpisům je věnována poslední kapitola.

Publikace je k dostání ve stánku u vchodu divadla Krakonoš.

javo



Zkraje přehlídkového týdne to vypadalo, že umrzeme, zapadneme do sněhu, nebo tak něco. Dnes už budou ale teploty i přes deset a azuro. Díky, baby.



způsobí zmatek a díky tomu se setká ten „nepravý“ s tou „nepravou“. Camoletti rozvíjí dialogy s fantazií, vynalézavostí a hravostí vygradované až do absurdity. Zdrojem účinku je i pikantní erotičnost postavená nikoli na prvotní přitažlivosti, ale na zmatení cílového jednání. Režisérka Ludmila Kučerová vytvořila na kultivované funkční scéně Jany Trantírkové živé dynamické představení. Maximum komediální hravosti vytěžila zejména z představitelů pánů přicházejících na inzerát „na správnou adresu“. Ondřej Čech jako Gerard a Jaroslav Červínek jako Bernard rozehrávají své postavy s půvabnou leh-

kostí a fantazií. Mají velký dar být na jevišti autentičtí. Martin Pospíšil jako Spartakus hraje svou postavu se sympatickou vervou a s obdivuhodnou bravurou rozehrává fyzis svého těla. Jean Otta Stenzla sice nemá takový dramatický prostor, ale i jeho výkon je ve výkladu čitelný.

Z dámské části inscenace vyniká zejména půvabná a bezprostřední Kamila Besslerová v roli Louisy. Máša Kovářová jako Jacqueline a Lenka Musilová v roli Jeanine vytváří spíše výrazné typy než jemně nuancované postavy. Alice Moravcová obsazená do Georgette poněkud proti typu role napsané autorem akcentuje spíše suchou milostpaní než dosud vitální odkvetlou matronu. Kladem inscenace je vzájemná herecká souhra a erotické jiskření, které nikde nepřesáhne hranici vkusu.

Marie Caltová



strana 3

**Divadelní soubor
Městečko Trnávka
Režisérka
Ludmila Kučerová**

To je vaše první režijní věc, nebo se věnujete režii už delší dobu?

Jako soubor pracujeme přes dvacet let, hrála jsem a dělala asistent-



ku režie. Před skoro třemi lety nám zemřela režisérka, takže od té doby už jsem to v podstatě stále já. V mé režii jsme už zkoušeli Charleyovu

tetu, vznikli Naši furianti a tohle je moje třetí představení.

Jakou má soubor tradici?

Vznikli jsme v roce 1983 a zahájili jsme Našimi furianty. Ty jsme si udělali znovu po dvaceti letech v roce 2003.

Furianti vyžadují velký počet herců. Kolik má váš soubor členů?

Je v něm kolem čtyřiceti lidí.

Jak často připravíte premiéru?

Do roka máme jednu, poslední dobou ale přibývá štací, takže držíme kus na repertoáru dva roky.

Hrajete jenom v Městečku Trnávce, nebo vyjíždíte i do okolí?

Máme dvacet okolních obcí a štací, kam pravidelně jezdíme. Hrajeme v sokolovnách, v malém prostředí. Pro nás je takto velké jeviště zážitek.

Co máte ještě připraveného?

V nejbližší době budeme dělat Drdovy Dalskabáty, hříšnou ves.

S jakými očekáváními jste přijeli do Vysokého?

Já osobně při své práci nemám mnoho času studovat dramaturgii a režii, tak jsem přijela i pro poučení. Správnou adresu jsem tady viděla před třemi roky, kdy tady s ní byli



Krásnopočasová

Krakonoš řek - budiž krásně!

*Sluníčko a modré nebe!
Hory v dálce svítí jasně,
i když ráno trochu zebe.*

*Listí bere barvy všechny,
které mívá paleta,
inspiraci všude loví
malíř nebo poeta.*

*Služebnictvo stávkovalo,
pak z Moravy přijeli,
zahráli a zazpívali
tři myšičky veselý!*

*Porota nám každé ráno
povídá - že co a jak,
aby nám v tom hraní stálém
neujel divadla vlak.*

*A my stále s chutí velkou
učíme se - učíme
(vždyť to je ten důvod pravý,
proč se stále vracíme).*

*Krakonoši - Krakonoši,
my tu všichni - dívky - hoši,
žádáme tě, prosíme!
Ať mraky nevidíme.*

*Ať neprší, nechumelí -
týden ať dožijem celí
(ještě taky ať nám věru
stačí kačky na sekeru)*

*a ať vždycky sejdeme se
na té správné adrese!*

-jh-

Dobře ušito

Marcela Škodová jménem Občanského sdružení Větrov popřála



včera odpoledne před divadlem DS MSKS Velké Opatovice, které se dnes představí hrou Georgese Feydeaua Dámský krejčí, aby je venku hrálo sluníčko, uvnitř teplé ruce přátel, na jevišti správná dávka trémy a večer dobré víno. K jejím slovům



se připojil i Dušan Zakopal (SČDO), který vzpomněl, že Opatovičtí už se ve Vysokém objevili s Klíčovou dírkou a s Motýly. Tentokrát přivezli Dámského krejčího. „KDP se pomalu a jistě začíná stávat přehlídkou humoru a randy,“ svěřil nově příchozím a hned jim dal hádanku: „Proč si myslíte, že vás vítám právě já? No protože jsem dětství a mládí prožil na rozhraní Čech a Moravy. Přeji vám, abyste i v příštích letech našli tu správnou přehlídku, z níž po-

stoupíte opět do Vysokého,“ dodal. Opatovičtí poděkovali za přijetí, počastovali přítomné koláčky, slivovicí a klobáskami a zadoufali, že dnes ušijou toho krejčího jak se patří.

(jn)



Rokytničtí jako hosté, ale představení jim moc nevyšlo. Už tehdy jsem věděla, že mám čtyři pány, na kterých hru postavím, a tak jsme se do toho pustili. Zdůrazňuji, že jsem to udělala jako ženská a pro ženský. Jestli se to dotkne pánské ješitnosti, tak právě to je mým záměrem.

Samozřejmě je to lechtivé téma a tak trochu naruby, neboť ti, kdo se budou odhalovat, budou pánové. Měla jste s tím nějaké problémy?

Ne. Vzpomínám si, že jsem vždycky slyšela u porotců, jak si divák nemrava musí přijít na své. Když tam není svůdná žena, která něco odhalí, tak to není ono. A proto jsem si řekla - teď to bude obráceně, ať se odhalují svůdní chlapi.

Děkuji za rozhovor a zlomte vaz!

(pehe)

JEDNA VELKÁ HLÁŠKA

Neděle večer

Před představením

Na co si představujete, že jdete?

Já se chci bavit.

Teďka jsem vytáhla brejle. Nevím, o čem to může bejt.

Já ani nevím, na co jdu.

To je překvapení.

To vůbec nevím. Nějakej balíček třeba dostanou, budou posílat nebo někoho hledat.

Chtěl byste si zahrát?

Asi ne. Já neumím hrát divadlo. Já hraju doma dost divadlo, v divadle ne, radši.

Já se musím podívat - Na správné adrese - asi nějaký inzerát nebo adresu. To bude prostě děj, co jde jako dopředu a pak skončí.

Doufám, že to bude hezký.

No asi legraci, napětí, všechno, co tam patří.

Právě jsme zjistili, že už jsme to viděli. Budu moct porovnávat.

Já tohle znám. Moje mamka ji hrála.

Na komedii. Viděla jsem to ve dvou provedeníh, tak jsem zvědavá na to třetí.

Já jsem na to zvědavěj. Nic nevím. Slyšel jsem, že to budou dobrý herecký výkony. Nehrál bych. Já jsem strašně stydlivej.

Po představení

Jak jste se pobavili?

Moc, bylo to pěkné. Dobře se mi bude spát.

Bylo to špičkový.

Kdo předvedl nejlepší výkon?

Já myslím že všeci.

Všichni jako celek.

Asi ta služebná.

Mně se ze všeho nejvíc líbila ta Luisa.

Jakou známku byste ohodnotili představení?

Jednička.

Super jednička.

Jedna.

Jaká hláška se vám líbila?

Byla to jedna velká hláška.

Slíkni se.

Měli ty dva župany ještě hodit.

Otázky pro režiséru

Jak se vám hrálo?

Byli jsme tady poprvé, proto byli určitě všichni hodně ztuhlí před tou zodpovědností, ale potom se to rozjelo. Tady je vždycky výborné obecnstvo.

Jakou máte náladu, splnilo se vám očekávání?

Určitě.

Jak se vám líbilo uvítání?

Takové aktuální, pohotové, taky jsem náležitě pochválila naše hostesky a hostesa.

Přijedete se podívat i jako divák?

Jezdím sem už 23 let, takže přijje-

du určitě zas.

Proč jste si vybrala právě tuto hru?

Protože jsem chtěla, aby byla pro ženský.

A proč komedii?

Aby se smály a dostaly se do va-



ru, protože třeba nic takového doma nemají.

Otázky pro Petra Nárožného.

Jak se vám líbilo divadlo?

Mně se líbilo, že to je komedie, já mám komedie rád. Myslím si, že to mají hezky nazkoušený a že to muselo dát dost práce, spousta textu a že ten, kdo to režíroval - nevím jestli to byla paní, nebo pán... paní, aha - že to moc hezky narežirovala, včetně závěrečného tanečku. K hercům - ten co hrál toho opilého, ten se mi líbil moc, ale ona je to vděčná role, hrát opilý, to se vždycky strašně líbí. A dámy, ty to měly o hodně těžší, protože ty nehrály komediální role - ty patřily

Uplakané loučení

„Čím jsem starší, tím mě to víc dojmá,“ svěřila se s kapesníkem u



oka hosteska DS bratří Mrštíků z Boleradic Kateřina Bártová. Byla tak dojata svým souborem, že dokonce

odmítla jakékoliv zalování ohledně jeho činnosti na přehlídce ve Vysokém. „Je to soubor, který jsem tu měla nejvícekrát, a proto jsou mou srdeční záležitostí,“ přiznala se a pilně osušovala slzy. Jediné, co na adresu Boleradických řekla, bylo, že je ráda za mladé členy, kteří nesou štafetu ponocování statečně dál.

Slzavá náказа se začala hospůdkou Na Tancovačce nebezpečně

šířit, plakali muži, ženy, slzel i starosta souboru Krakonoš Jan Vaverka. Trochu ho podezírám, že chtěl zapůsobit na Boleradické, aby místní divadelníci byli pozváni na moravskou přehlídku, aniž by se o účast na ní museli zvláště zasloužit. Navenek však tvrdil, že Vysočtí teď musí něco šikovného nastudovat. „Určitě se k vám rádi podíváme i na to vaše nové divadlo. Myslím, že přátelství mezi námi je velmi pevné, vždyť i já si už občas vzpomenu, kdo je kdo.“

Další slzavé záplavy vyvolala poudačka Prokopa Hásky v podání Slávky Hubačkové, slavný Tele-



mark. Tentokrát jsem několik slz setřela i já, ale tyhle byly od smíchu. Nakonec si všichni zapěli jednu moravskou o vínku, připili si na divadelní přátelství i společnou starost o baráky a rozešli se slibem, že do příštího roku udělají maximum, aby se

opět sešli.

(jn)



Vlastíkovy ohnivé Vzpomínky

„Strašně jsem se na vás těšil. Protože ani já jsem nikdy nic od Jury Merlíčka neviděl, tak jsem byl zvědavý,“ doznal se při nedělním loučení s boleradickým souborem Vlasta Ondráček. Nestor ochotnického divadla se svěřil, že když mu bylo 22 let, tak věděl o divadle absolutně všechno. „Dnes je mi skoro osmdesát a už bych si to tvrdit netroufal.“

Ale v těch dvaadvaceti, jsa přesvědčen, že už spolkl veškerou divadelní moudrost, se rozhodl taktéž inscenovat detektivní hru. „No a kdo lépe splňuje režisérovu vizi představitele hlavní postavy než on sám – a tak jsem si i zahrál hlavní roli. Byl jsem také přesvědčen, že každý správný detektiv musí kouřit – kouřil jsem tedy i já. Držel jsem to, vážení přátelé, jako prase kost. Ale musím na druhou stranu říct, že naše detektivka byla vždycky vyprodaná, protože se všichni chodili koukat, jak nekuřák Vlasta Ondráček na jevišti kouří,“ vzpomněl na své divadelní začátky Vlastík.



No, a když už byl v tom vzpomínání, připomněl ještě jeden příběh, tentokrát z karlovarské scény. Ten v jeho mysli vyvolal pohled na jevištní krb Boleradických: „Před třiceti lety jsme ve Varech hráli hru o zajatém poručíkovi a revolucionáře, která ho veze do vězení. Cesta vede přes malý ostrov, kde mají přespat. Paní režisérka si tehdy usmyslela, že na tom ostrově si nejprve opečou ryby. S filcovými vodními živočichy se spokojila, ale oheň, ten chtěla živý,“ vyprávěl Vlastík Ondráček. A tak se prý dohodli s rekvizitářkou, aby koupila suchý líh, který na jevišti položí na plech a zapálí. „Nevím, zda to ta dívčina tenkrát spletla, nebo si myslela, že je to jedno – prostě koupila PePo,“ konstatoval Vlastík. Nejprve se prý jeviště zahltilo hustým kouřem, který se posléze odrazil od portálu a začal klesat do hlediště. „Jak se ale tam ty zblblý herci motali kolem ohničku, šlápli na plech, ten se zvrhl a milé PePo se rozletělo do všech stran, hořel každý jeho kousek a spolu s nimi i půl jeviště. Byla to první premiéra i derniéra zároveň, kterou jsem zažil,“ uzavřel své asociace zástupce SČDO.

(jn)

pánům, takže ty sklízejí vždycky potlesky a smíchy. Dámy měly tentokrát těžší úkol.

Libila se vám nějaká hláška?

Já to neberu podle hlášek, mně se to líbilo prostě jako celek. Myslím, že je to hezká bulvární komedie, že je to svižně napsaný, kdybych byl mladší, docela rád bych si v takovéhle věci zahrál.

Jakou známkou byste oznámkoval hru?

To jako od jedničky do pětky? Jednička je nejlepší a pětka nejhorší? Tak jedničku s hvězdičkou.

Mirka a Katka Mat

Glosa z půdičky:

Na správné adrese

Na půdičce padlo slovo o zručně napsané a zrežirované inscenaci žánru fraškovitého s důležitým prvkem záměny osob. Použité, většinou nepravoplánové dvojsmysly a erotický podtext celé hry nás přivedl na cestu vzrušené diskuse o obnažování těl a použití erotiky na jevišti vůbec, kde rozhodnutí o míře vkusu či nevkusy leží přímo na divákovi. My z půdičky to na něm necháme a pro sebe si pochválíme úroveň zpracování tohoto textu divadelníky z Městečka Trnávky.

*Za kurzisty pod vedením
Rudolfa Felzmana Košonek*

NENÍ TICHŮ JAKO TICHŮ

Nedělní odpoledne

Těšíte se na pana Nárožného?

Velice. Je to známý herec. Dneska prvně ho vidím naživo.

Pro mě je to věc neznámá, tak jsem zvědavý, co uvidím a uslyším.

No moc.

Těšíme, to bychom nešli. Jeho pohyby, ty už známe, má takový pořad stejný, hlavou pokyvuje. Kdybychom ho tady potkali, tak bychom hned věděli, kdo to je.

Neskonale.

Je nám hodně sympatický a mám ho ráda.

Určitě to bude hezký.



V čem jste ho viděli hrát?

Teď jste mě úplně zblblý. Ještě ta, jak se to jmenuje, ještě hraje v tom, teďka to opakují. Holky, teď jste si to úplně zkazily.

Ať přiletí čáp, královno - to si pamatuju - já jsem přes pohádky.

Myslím, že je to dobrý herec a že

je takovej - je s ním sranda. Dobře namluvil Macha a Šebestovou.

Pokud jsem ho viděl, tak mě zaujal vždycky.

Pojišťovna štěstí.

(přemýšlení a šepot) Hospoda.

Poprosíte ho o podpis?

Máme památníček. Foták jsme zapomněli.

Ne, z toho jsem už vyrostla.

Čím vám není sympatický?

Mně vším. Kromě toho má ženu od Jablonce.

Co je vám na něm sympatické?

Všechno. Teď hraje na mladý holky taky. Aby mě neslyšel tady někde. (smích)

Jak se vám beseda líbila?

No, já jsem byl výjimečně teda spokojenej.

Seděl jsem v poslední řadě, on mluvil bez mikrofonu a protože se všichni hrozně smáli, tak já jsem nic neslyšel.

Líbila. Moc jsem se na něj těšila. Teď bude ještě v Semilech, tak ho uvidím podruhé živě. Jeho pořady v televizi mám moc ráda.

Je to člověk, který je takový svůj, nepřetvařuje se.

Nádherná, pan Nárožný je člověk, který má ten správný humor, takový chytrý a slušný, takže byli jsme nadšený.

Měl pěkný anekdoty, hlavně tu židovskou, ta se mi líbila.

Dorost se pokusil také o rozhovor s hercem. Jak se vám líbí ve Vysokém, pane Nárožný?

Ale tak, já Vysoké znám, dřív jsem jezdil velice často na Smržovku a protože jsme s manželkou vášniví cyklisti, tak máme Jizerské hory a tuhle část kolem Vysokého a Jablonečku projelou a procesťovanou. O Vysokém bych říkal



jenom samou chválu, protože Vysoký je taková zvláštní enkláva, jednak je odtud přenádherný rozhled a jednak je odjakživa takovým zvláštním kulturním centrem. Vysoká je kraj písmáků, kronikářů a regionálních vlastenců. Krajina je tu pozeňnaná a když se povede den, pokud není tak dušičkový, je to opravdu nádherný.

Detektivka patří do postele

„Jsem tu především kvůli němu. Kvůli Merlíčkovi,“ hřímal na nedělním semináři Jan Císař, jenž byl v závěru vyzván, aby také udělil souboru pár slov k představení. „Takových let se známe, zajížděl jsem za ním, vypili jsme spolu mnoho vína i burčáku, ale stále mi jako herec i režisér uniká. Až jsem to považoval za schválnost!“

Před lety prý Jan Císař jezdil do Mannheimu na studentské semináře: „Naše setkání bylo vždycky konfliktní a jednou došlo i na detektivku. Jsem jejich vášnivým čtenářem, a tak jsem je hájil. Studenti mi jednou předložili nějaký novinový rozhovor s Peterem Brookem, který v něm na otázku, proč zakládá divadlo, řekl, že nechce být zavražděn herci, kteří hrají v detektivce, již on režisruje. I já si totiž na rozdíl od Máši myslím, že detektivka je natolik složitý žánr, že nepatří do divadla, ale do postele. Trocha hrůzy před spaním je zdravá,“ tvrdí divadelní vědec. „Detektivka je něco, co je absolutně proti divadlu, jediný čin, který se v ní stane, je

vražda a ta nesmí být vidět. Vše je skryto a pak už se jen mluví a mluví. Nechci je režirovat, říkal Brooke. Od té doby jsem problematiku detektivky vášnivě zkoumal. Ona se musí umět udělat tak, aby vše fungovalo naprosto přesně a ještě to bylo zajímavé,“ horlil Jan Císař, který se přiznal, že si lámal hlavu, jak ten Jura Merlíček, chlapec hus-topečský, s boleradickým soubo-



rem udělá anglickou detektivku. „Musí jít jedinec vlastní cestou. A tak doslova vymknul tuto detektivku z jejích kloubů, protože kdyby na nic nepřišel, tak by to bylo k nepřežití,“ konstatoval host přehlídky. „Musím říct, že děkovačka byla přesně v duchu Merlíčka, hodila by se do operety, ale do detektivky ne!!!“ vztyčil ukazovák Jan Císař a dodal: „Ty pauzy bez světla, pane režisére, jsou fakt blbý.“



paruky. A právě ty pro mne byly zádrhelem. Rád bych pátral po podstatě detektivky, ale protože jediný Trotter paruku neměl, bylo mi tak trochu od začátku jasné, kdo je vrah,“ konstatoval výtvarník, je- muž se zdála i zá- měna dveří za zá-

dictých Saša Gregar.

Jiří Hraše prohlásil, že už nic moc nového neřekne, protože má chytré kolegy porotce, kteří to už udělali před ním. „Vážím si velké investice režijní i herecké. Mám pocit, že se zde pracuje s výraznými vnějšími obrysy postav, které je staticky provází příběhem až do konce. Neustále jsou výkony jednotlivých postav provázeny ojedinělými rysy – tiky, kviky apod. Přitom by mělo jít více o pátrání a luštění,“ vyložil své myšlenky rozhlasový režisér.

„Mám to těžké, protože jsem až na konci,“ posteskl si scénograf Petr Kolínský a dodal, že u výrazné inscenace je těžké oddělit hru a scénu. „Detektivka je hodně složitý žánr a proto se asi tak málo hraje. Ve filmu jsou jiné možnosti. Vy jste šli cestou vysokého zdivadelnění, o čemž svědčí právě třeba

věs jako dost nešikovná. „Detektivka potřebuje určení dveří poměrně přesné. Když je nahradíte závěsem, ještě ke všemu černým, zmizí určitá tajuplnost,“ vysvětlil své pocity scénograf. „Dveře se dají otevírat různým způsobem, který může zvyšovat napětí. Ve vašem pojetí z jakési černé díry vypadávají herci a navíc vchod je zcela neporovnatelný s naprosto reálným oknem se závěsy a záclonami. Víím, že závěs je tu asi z důvodu úspory místa při zájezdech, ale – když můžete vozit schody, dveře by se vám taky vešly.“

Velmi stručný ve svém hodnocení byl tajemník poroty Dušan Zakopal, který pouze konstatoval, že představení, které viděl jako porotce už v Boleradicích, drží pevný tvar.

(jn)

Zahrál byste si ve vysockém divadle?

No, já hraju v agentuře, se kterou jezdíme s pěti představeními na repertoáru. Když jsem dneska viděl ten plný sál, tak si dokonce lámu hlavu, proč jsme tu vlastně ještě nikdy nehráli některou z našich komedií?! Možná že jsme příliš drahý, to je jedna z možností, proč to nejde uskutečnit. Ale hráváme i v daleko menších lokalitách, před týdnem jsme byli v Semilech, hráme v tanvaldském kině, nevím, o kolik je větší, než je místní sál. Jezdíme s Janou Brejchovou, Květou Fialovou, Láďou Mrkvičkou, jsou to většinou komedie, aby si lidé spíš odpočinuli a zasmáli se, takže sem ještě možná někdy trefíme s nějakým profesionálním divadlem.

Jak jste byl spokojený s publikem?

Publikum bylo famózní, to říkám zcela vážně, víím o čem mluvím. Dobrý publikum se pozná, protože dobrý herec by měl mít talent i na ticho. Totiž není ticho jako ticho, je takový ticho jako odmítavý, kdy vás lidi nevnímají a jsou potichu, protože jsou vychovaní. A pak je ticho takový vstřícný, který má jinou kvalitu, jiný napětí a vidíte, že lidi vás chtějí poslouchat, jsou na vás upnutý a není úplně jedno, co říkáte. To jsou dvě různý ticha. Ne-

chtěl jsem být dneska za každou cenu vtipný. Samozřejmě bych mohl vykládat samé veselé věci, ale neměl jsem do toho chuť. Protože víím, že vysocké a navíc přehlídkové publikum je trochu jiné, tak jsem chtěl, aby ta beseda byla taková, jaká byla. A nakonec jsem dostal ještě strašně krásné překvapení, moc milé, takže mohu být jenom spokojený s dnešním podvečerním.

Ptaly se Nicol a Čest'a



Informační středisko KDP praská ve švech již od počátku září. Po vytištění skládaček a plakátů sem dochází poštou, kurýrem, internetem objednávky z širokého okolí a Iva Řehořová se svým kolektivem se snaží všechny zájemce uspokojit.



Díra ve skafandru udělala královnu detektivek

Proč vlastně Agatha Christie začala psát detektivky? Podle slov Františka Laurina se prý uvádí hned tři verze. První tvrdí, že ke psaní Agathu přivedla maminka, neboť se jí dcera zdála lenivá a tak ji tímto způsobem chtěla donutit pracovat. Dle druhé verze šlo o sázku mezi Agathou a její mladší sestrou za I. světové války, kdy pracovaly jako zdravotní sestry a Agatha pravila, že jednou napíše detektivku. „Třetí verze se jeví jako nejpravděpodobnější, neboť ji říkala i sama spisovatelka. Jednou se jí prý dostal do ruky zajímavý rébus o muži s dírou v kalhotách, jež mu přivodila smrt. Nikdo nemohl záhadu dlouho rozluštit, až s řešením přišla právě ona – ten muž byl potápěč a měl díru ve skafandru. A tato událost dala světu královnu detektivek,“ uvedl před-



seda odborné poroty a doplnil, že Agatha Christie za padesát let aktivního psaní vytvořila osmdesát románů, sedm her a jejich devět adaptací, podílela se na filmových scénářích a dala čtenářům třeba



Hercula Poirota či slečnu Marplovou.

„Past vznikla vlastně jako nadstavba drobného rozhlasového skeče o třech myškách k narozením královnyiní babičky. Agatha Christie napsala hru, o níž sama dlouho nebyla přesvědčená. Tvrdila, že to není ani ryba ani rak a dávala jí tak půl roku života na jevišti. Ale ona se hraje dodnes a stal se z ní fenomén,“ charakterizoval dílo slavné detektivní spisovatelky František Laurin. Řekl, že hru prezentoval soubor s velmi dobrým hereckým zázemím a schopným režisérem, jenž ví, o které situace se jedná a umí je udělat. „Je skvělé, že i při poměrně velkém počtu lidí na jevišti zůstalo představení přehledné,“ pochválil divadelní

režisér a upozornil, že nebude dále hodnotit, ale pouze nastaví zrcadlo. „Postavám pro mě chybí tajemství. Nemám, co bych luštil a to neodpovídá detektivnímu žánru,“ posteskl si. Dále upozornil na to, že vyřešení nástupu postav na scénu zhasnutím světel zbavuje herce možnosti svou roli představit. „Není to škoda? Občas jsem neporozuměl některým věcem, což mě mrzí, protože jinak jsme viděli představení určité, syté. Komédie je v tomto titulu budována na kontrastu situací, ne na grotesknosti. Skvěle komediální je například scéna, kdy se paní Boylová učí s rozhlasem nebát se a v tom okamžiku je zavražděna!“ dokumentoval svá slova konkrétním příkladem František Laurin, jenž provedl výkop na nedělním rozborem semináři o inscenaci boleradického DS bratří Mrštíků Past na myši.

Máša Caltová se přiznala, že si ohřeje svou dramaturgickou polívčičku, neboť detektivní žánr jí na českých jevištích chybí. „Přitom je zajímavý a má co říct. Pro mne je navíc příjemným odpočinkem, protože mám detektivky ráda a ráda se bojím. A právě tenhle pocit mi trochu ve vašem představení chyběl – divák musí mít možnost se bát, proto si myslím, že by stálo za to více pracovat se zvukem – za okny zuří víchř, bylo by dobré zdůraznit to venkovní peklo,“ uvažo-

vala nahlas porotkyně přesvědčená o tom, že je třeba hledat na každé postavě sympatická zrnka, která celou figuru zlidší. „Měla bych se o ty lidi více bát, měla bych se bát o vztahy mezi nimi.“

K oběma předřečníkům se souhlasně připojil i třetí člen poroty Saša Gregar: „S Jurou se známe už léta a já ho беру jako ohromného baviče, vůbec mi nedošlo, že by právě on mohl dělat detektivku! Ale v závěru představení jsem ho poznal. Každý, kdo režuruje, dává do inscenace něco ze sebe. Vkládá tam své vize, filosofii a svůj smysl pro život. A právě z tohoto pohledu je zcela jasné umístění písně při děkovačce – to je závěr jak z operety, to je prostě Merlíček, řekl jsem si. Trotter byl pro mě naprosto přesvědčivý, ale ostatní po-



stavy jsou jak z reklamy na pivo – nějaký divný vrchní. Možná je to tím používáním paruk, možná právě to věrohodnost představení shazuje. Alespoň já si to tak vysvětluju,“ zhodnotil detektivku Bolera-